

Мій друг Персі, Баффало Білл і я (уривок) Ульф Старк

Є дні, яких чекають більше, ніж інших.

Цього дня ми дожидали майже цілий рік. У класне вікно світило сонце. Його веселе проміння осявало наші маківки, причесані гребінцями, змоченими у воді, та червонобоке яблуко, яке Анн-Кристін поклала вчительці на стіл. Ми вже все поприбирали з парт.

Прекраснішого життя годі було й уявити. Бо сьогодні мали розпочатися літні канікули. І в моїй голові вирували приємні думки.

Про що ж я думав?

Овва, я думав про Классе, про Пію, про запах кропиви, про свого вічно чимось невдоволеного гладкого дідуся і про те, як гарно буде пірнати в розбурхані пароплавами хвилі у [шхерах](#). Аж тут раптом мій друг Персі стукнув мене в плече й підсунув зім'ятий клаптик паперу.

Там було написано:

ВШИВАЙМОСЯ ЗВІДСИ,
ЯК ТІЛЬКИ ПОЧНУТЬ СПІВАТИ!

То було незадовго перед тим, як учителька підійшла до органа.

— А тепер заспіваймо, — сказала вона.

Її звали Мерта Ліндквіст, вона заступала нашу класну керівничку. На губах у неї була червона помада, на ногах — червоні черевики, а навкруг стану — вузенький пасочок з червоного пластику. Коли вона ходила по класу, жовта сукня гойдалася на ній так, як ото гойдається на вітрі житнє колосся. Від

неї пахло конвалією. А коли вона всміхалася, наші батьки й собі всміхалися, бо в неї була напрочуд заразлива усмішка.

— Сподіваюся, співатимуть усі, — всміхнулася вона.

Вчителька стала грати “Вітер у полі жито гойдає”, адже то була найкраща пісня, яку вона знала. Сам я ледь ворухив губами, щоб не псувати злагодженого співу. Багато хто теж тільки вдавав, що співає. Але от мама таки співала і, як завжди, високим дзвінким голосом.

Я підморгнув Персі: мовляв, пора вшиватися. Я знав, що мама буде невдоволена. Але навіщо вона так співає?

— Агов, куди це ви? — спитала вчителька.

— Нам не терпиться розпочати літні канікули, — відповів Персі.

— Щасливого літа, — додав я.

— Дякую, вам також, — відповіла вчителька. — І, будь ласка, восени повертайтеся.

Минаючи вчительчин стіл, Персі захопив із собою яблуко. Ми побігли коридором. А коли врешті-решт відчинили двері школи, нас зустріло сліпуче сонце, веселий щебіт невидимих пташок і безкрає небо.

“Овва”, — подумав я.

Ми вибралися на спортивну вишку. Сіли собі на **верхотурі**, де взимку стрибуні, як звичайно, чекають своєї черги, а потім мчать на широких лижвах донизу. Тепер у дерев’яній споруді шумів теплий вітерець і куйовдив наші красиві шевелюри. Ми позапихали в кишені штанів свої краватки, пов’язані на честь закінчення шкільного року, і познімали з себе шкарпетки й черевики, аби наші пальці теж відчули початок літніх канікул.

* Верхотура — верхня частина якого-небудь приміщення чи трибуни.

* Шхери — невеликі скелясті острови й групи підводних скель поблизу невисоких берегів.